

Sygn. akt IV KZ 54/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku **R. M.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 września 2015 r.

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt II AKo 91/15,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Funkcjonariusz Służby Więziennej, pełniący służbę w Areszcie Śledczym w B., wystąpił o wymierzenie kary dyscyplinarnej osadzonemu tam R.M. Dyrektor wymienionego Aresztu Śledczego decyzją z dnia 17 grudnia 2014 r. odstąpił od wymierzenia osadzonemu kary dyscyplinarnej, ten zaś decyzję tę zaskarżył, żądając anulowania wniosku o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej.

Sąd Okręgowy w Katowicach postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 r., sygn. akt VIII Kow 5807, utrzymał w mocy decyzję dyrektora Aresztu Śledczego w B.

Pismem datowanym 7 maja 2015 r. R.M. wystąpił do Sądu Apelacyjnego w Katowicach z wnioskiem o wznowienie postępowania w opisaney wyżej sprawie, „z uwagi na nowe okoliczności, nie będące w rozpoznaniu decydenta w orzeczeniu z dn. 23.02.15”. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Katowicach zarządzeniem z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt II AKo

91/15, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku, wskazując, z odwołaniem się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, że przepisy regulujące zagadnienie wznowienia postępowania każą przyjąć, iż wznowione może zostać jedynie postępowanie, w którym rozstrzygnięto w kwestii odpowiedzialności karnej określonej osoby. Rozstrzygnięcie w przedmiocie skargi osadzonego w jednostce penitencjarnej R.M. na decyzję organu wykonującego orzeczenie nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne, odnoszącym się do odpowiedzialności karnej wymienionego, zatem złożony przez niego wniosek o wznowienie postępowania nie podlega rozpoznaniu w trybie art. 540 § 1 k.p.k., względnie wskazanym w art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., czy też art. 542 § 3 k.p.k.

Zażalenie na to zarządzenie złożył R. M.. Podniósł, że Sąd „wykorzystał brak reprezentacji prawnika po mojej stronie”, chociaż we wniosku o wznowienie postępowania zwrócił się o jego ustanowienie oraz że Sąd powinien oprzeć decyzję na „wszelkich” przepisach, a nie tylko tych, które przytoczył. Skarżący zaznaczył, że powołane orzeczenia Sądu Najwyższego nic mu nie mówią, dlatego też występuje o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu „celem wykazania innych orzeczeń Sądu Najwyższego, odmiennych od podanych przez Sąd”. Na koniec nadmienił, że złożony przez niego wniosek mógł być potrącony jako „wniosek o ponowne rozpoznanie skargi”, z uwagi na nowe, podane przez niego okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. W związku z użytymi przez skarżącego sformułowaniami należy mu wyjaśnić, że wniósł zażalenie nie na decyzję Sądu Apelacyjnego, ale Zastępcy Przewodniczącego Wydziału (choć jest faktem, że w uzasadnieniu zarządzenia znalazła się, zapewne przez przeoczenie, formuła: „Sąd Apelacyjny zważył, co następuje”), zaś gdy chodzi o *meritum*, to treść zażalenia każe przyjąć, że skarżący złożył je dlatego, że nie rozumie przyczyny, dla której zostało wydane przedmiotowe zarządzenie oraz stoi na stanowisku, że byłoby ono odmienne, gdyby zapewniono mu pomoc prawną. Należy w związku z tym zauważyć, że wbrew twierdzeniu skarżącego, jego wniosek o wznowienie postępowania z dnia 7 maja 2015 r. (k. 4 akt sprawy II AKo 91/15) nie zawiera wniosku o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Natomiast, gdy chodzi o

przeświadczenie R. M., że zaskarżona decyzja powinna zostać oparta na innych jeszcze przepisach, niż przytoczone, to nie jest ono zasadne. Pomijając okoliczność, że nie wiadomo, jakie przepisy skarżący ma na myśli, należy wskazać, iż przepisy zawarte w Kodeksie postępowania karnego regulują różne aspekty tego postępowania i organ podejmujący określoną decyzję jest zobowiązany powołać tylko te, które odnoszą się do zagadnienia będącego przedmiotem rozpoznania. W przypadku złożenia wniosku o wznowienie postępowania prezes sądu (przewodniczący wydziału, wyznaczony sędzia) ma obowiązek zbadać, czy jest on poprawny od strony formalnej oraz czy odnosi się do postępowania, którego wznowienie w ogóle jest możliwe. Wniosek złożony przez R. M. zawierał braki formalne (nie został sporządzony przez podmiot fachowy – art. 545 § 2 k.p.k., nie został opłacony), słusznie jednak odstąpiono od wzywania autora do ich usunięcia, bowiem widoczne było, że wniosek odnosi się do postępowania, którego wznowienie nie jest możliwe. W zaskarżonym zarządzeniu trafnie wskazano, że w świetle uregulowań zawartych w art. 540 § 1 i in. k.p.k. wznowione może zostać postępowanie, w którym rozstrzygnięto w kwestii odpowiedzialności karnej określonej osoby (w szczególności wynika to z normy art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., do której wyraźnie nawiązał R.M.). Oczywiście, nie jest takim postępowaniem postępowanie wszczęta na skutek skargi osadzonego na decyzję dyrektora jednostki penitencjarnej, zatem prawidłowo odmówiono przyjęcia przedmiotowego wniosku, na podstawie art. 530 § 2 k.p.k., który stanowi, że decyzję taką należy podjąć m.in. wtedy, gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. (zgodnie z art. 545 § 1 k.p.k. oba wymienione przepisy są odpowiednio stosowane w postępowaniu o wznowienie). Jedną z nich jest niedopuszczalność z mocy ustawy środka odwoławczego, a w realiach sprawy niniejszej niedopuszczalność wniosku o wznowienie postępowania. Jeżeli skarżący uważa, że w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia w sposób wybiórczy powołano orzeczenia Sądu Najwyższego, wymieniając te, które wspierały zarządzenie, a pominięto orzeczenia przeciwne, to trzeba wyjaśnić, że orzeczeń takich nie ma. Trudno bowiem oczekiwać, by najwyższa instancja sądowa wyrażała poglądy, które odbiegałyby od uregulowań ustawowych, w tym wypadku odnoszących się do wznowienia postępowania.

Jeżeli natomiast skarżący jest zdania, że pismo, które określił jako wniosek o wznowienie postępowania, mogło zostać załatwione w innym trybie, to nie ma przeszkód, by w tej kwestii wystąpił wprost do Sądu Okręgowego w Katowicach, np. wskazując na potrzebę zmiany lub uchylecia postanowienia z dnia 23 lutego 2015 r. w trybie art. 24 § 1 k.k.w. Jest też możliwe jednoczesne wystąpienie skarżącego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

I.n